

Pri svojem bratu.

Spisala Lavoslava.

Mati mi je pisala, da se je Mirku bolezen shujšala in da je moral v bolnišnico. V zadnjem pismu prosi, naj bi ga vsaj jaz ob božičnih praznikih obiskala. Še isti dan, ko smo sklenili šolo, odpeljala sem se proti Dunaju.

Ah, kako veselo je bilo pri nas, ko še je Mirko hodil v gimnazijo, jaz pa v učiteljske, in ko sva skupaj zahajala domov k dobrim starišem! Srečnejših časov ne bom več imela, kakor sem jih preživela s svojim bratcem v brezskrbnih počitnicah! Bil je tako živ, tako šaljev, tako ljubeznen in ah, tako dober!

Da, dober, blag človek je bil! Toda, ko je odšel na Dunaj, kako je postalo z njim vse drugače. Ne, ne, imel se je vedno dobro, zlato srce, toda krivi prijatelji so mu vlili strupa vanj. Veselega družabnika so vabili povsod v svoje društvo, razvadili so ga, zapeljali ga na kriva pota... Mirko pa v svoji zaupnosti ni slutil pretečih nevarnosti, in ko je bil v vrtincu življenja, bilo je že prepozno. Mirko, dragi Mirko, ko bi bila jaz ali pa mamica vedno ob tvoji strani, kaj ne, ti bi ostal, kakoršen si bil?

Ko sem izstopila na dunajskem južnem kolodvoru, vse polno dijakov je čakalo na prihodnji vlak. Peljajo se k svojim starišem! Naš Mirko pa leži bolan... Tudi slovenski vseučilišniki so bili med množico. Moj rojak medicinec Kidrič me je zagledal ter prišel pozdravit.

»Gospica, k Mirkotu? Izražam svoje globoko sočutje!«

»Hvala, ali mu je hudo?«

»Hudo, gospica, dobro bo mu djalo, da ste prišli. On toliko govori o svoji sestrici!«

»Ubogi Mirko!« in solze so mi silile v oči. Naglo sem se poslovila.

Postrežljiva sestra mi je pokazala sobico. Vstopila sem.

»Mirko!«

»Slavka!« in plakale sva oba glasno in dolgo.

Mirka pa je jok utrudil in začel je težko hropsti. Prestrašena ga pogledam.

»Ali ti je zelo hudo?«

Mirko mirno zapre svoje oči ter reče:

»Umrli bom, Slavka, umrli bom!« In okoli ustnic mu je zatrepetalo, kakor ob pritajenem joku. Jaz pa vskliknem ob teh besedah:

»Mirko, nikar!« in z novimi solzami v očeh mu vroče poljubljam visoko, blede čelo.

Zdaj uprav sem opazila, kako bled je bil Mirko, kako bolesten izraz je plaval v potezah njegovega obraza! Od nekdanjega izrazitega obraza komaj slab odsev! One velike oči, jasne in svetle kakor sokolove, bile so motne, in utrujeno so jih sedaj odkrivale, sedaj zakrivale sanjave trepalnice. Nekdaj črešnjevo-rdeče ustnice bile so sedaj brez krvi in malodane prozorne. Izginil je z njih isti poreden, hudomušen usmešek, ki se mu je tako rad zibal v prikotih in ki je storil, da ga je moral vsakdo zaljubiti... Legel pa je v prikotke bridek izraz velikega trpljenja. Prsi so se mu nemirno vzdigovale vsled težkega dihanja in tuintam ga je posililo votlo, zadonelo kašljanje... Oh Bog, kaj če bi res že moral umreti...?

Vso me je prevzela ta strašna misel. Mirko je moj edini brat, in njega naj izgubim? Njega, katerega toliko ljubim? S kom naj govorim tako odkrito, ko njega ne bo več? Kdo me bo tolažil, kadar bom nesrečna, kdo zadrževal moje veselje, kadar bo sreča prevzela moje srce? Nobenega srca ne bom več imela, kateremu bi lahko brez bojazni odkrivala svoje srce. Ne, ne, Mirko ne sme umreti, Mirko mora živeti.

In vendar... Pogledj ga, pogledj ta obraz! Življenje izginja, mrtva utrujenost lega nanj. Neizmerna žalost se mi je naselila v dušo. Pri srcu mi je postalo tako tesno. Rada bi jokala, a ni slo. Kakor da bi se vsa žalost

izlivala le v srce in bi ne hotela na svetlo v oči.

Naslonila sem roko ob njegovo posteljo ter nagnila v dlan svojo glavo, polno mračnih, težkih misli. Videla sem Mirka mrtvega... Par sveč je brlelo ob mrtvaški postelji. Bel kakor marmor je bil njegov obraz. Blažen smehljal se mu je igral okoli ust. Koščene roke so bile trdno sklenjene, okoli prstov se je ovijal molek... Molek...? Ko sem gledala v duhu ovit molek okoli Mirkovih prstov, vstrela sem se. Nove misli so mi prihajale. Molek... Kako je z razmerjem med Mirkom in Bogom? Neka bojazen me je prevzemala. Mamico bi umorilo, ako bi izvedela, da je umrl brez sprave z Bogom!

Pogledala sem ga tiho ter poklicala:

»Mirko!«

»Kaj, Slavka?« me vpraša počasno in niti ne odpre oči.

»Ali res misliš, da je tvoja bolezen nevarna?«

»Nevarna«, pravi bolnik.

»Mirko, izpolni mamici neko željo!«

»Mamici? Kaj hoče mamica?« in nasmehljal se je tako lepo, mило, pri teh besedah!

»Mirko, spravi se z Bogom!«

Ozrla sem se nanj. On pa je nevoljno zajecal in kakor da bi ga zbudlo, spačil svoj obraz. Na to se je ječaje obrnil proč od mene proti steni ter nevoljno rekel:

»Slavka, prosim pusti me, spal bom nekoliko... Truden sem!«

Nikdar še v resnosti ni tako mrzlo z menoj govoril. Mirko! Meni je postalo temno pred očmi. Tako daleč je torej naš Mirko? Mamica, da bi ga ti slišala! Ljubi Bog! Solze so se mi vdrlje z oči, vstala sem ter obupna zapustila sobico... Zunaj je stala sestra, ki mu je stregla.

»Sestra...!« prišla sem jo za roko, naslonila se na njo ter jokala kakor sestra pri sestri. Kako nesrečna sem bila!

Dobra usmiljena sestra pa me je gladila z roko čez čelo. Kako dobro de človeku, če najde v nesreči človeka, ki ima sočutje z njim! Sestra me je pustila, da sem se nekoliko izjokala. Potem pa mi je rekla:

»Gospica, vem, zakaj jokate! Potrpitate in molite!«

»Bil je tako dober, sestra, a tukaj v tujnini so ga zapeljali!«

»Postal bo zopet dober! Umirite se!«

»Skoro ne verjamem!«

»Gospica, jutri je božični večer in usmiljenje božje rosi obilneje na zemljo ko drugokrat!«

»Sestra, ali naj upam?«

»Upajvi in molivi!« In sestra me je poljubila v čelo ter izginila v bratovo sobico.

Oh, kaka tolažba so bile besede usmiljene sestre za moje nesrečno srce! Nikdar te nisem videla prej, in koliko ljubezen mi izkazuješ! Kako sem to zaslužila? Vem, da tega nisem zaslužila. Ljubezen do bližnjega, ki te je prizvala v tesne samostanske celice in ki ti izvira iz srca, polnega ljubezni do Boga, velevala ti je, da si tudi z menoj, neznanko, iskrena, dobra! Kako velika je naša sveta vera, ki vzgaja take plemenite značaje!

Drugi večer je bil božični večer. Se sestro sve napravili božično drevesce v Mirkovi sobici. In nakupila sem za Mirka par neznanjih, božičnih daril.

Prišel je večer. Povabila sem sestro, naj pride, da zažgemo božično drevesce. Prišla je. Ko pa so brlele vse lučice, pokleknila je... Tudi jaz pokleknem... In moliti je začela z lepim svojim glasom, da bi se »ljubi Jezušček milostno ozrl na ubogega bolenika...« Meni se je trgalo srce in komaj sem molila trepetajoče za sestro. Tretji očenaš je naslovila, »za srečno zadnjo uro, ako je tako božja volja«. Jaz sem glasno zaihtela... A čuj...! Komaj je pričela sestra česčenomarijo, slišal se je prigušen Mirkov jok iz postelje... Poslušam, poslušam... istina! Jaz bi zavrisknila! Nevem ali je bila molitev že končana ali ne, jaz planem k Mirku ter ga

strastno objemam in poljubljam. Vedela sem, da je Mirko zopet naš, da je Mirko zopet moj in mamčin.

»Kaj ne, Mirko, da boš mamici izpolnil željo?«

»Bom, Slavkica!... Kako dobra si ti, moja Slavkica...!« in pogladil je moje lice, v velikem očesu pa so mu lesketale solze... To je bil zopet naš Mirko!

Mirko je umrl, a umrl je spravljen z Bogom. Mamica je bila vsa raztopljenjena v žalosti, ko je izgubila Mirka. A ko sem ji pripovedovala, kako lepo je umrl, se je srečno nasmehnila...

Pogosto še mislim na svojega bratca Mirka in vsa nesrečna sem ob teh mislih. Toda če zopet pomislim, kako vdan v božjo voljo je umrl, začutim v srcu neko veselje, kajti nevarno je bilo, da bi šel nespravljen s sveta. In ni šel... Tako lepo je umrl!

Dober prijatelj.

Spisal J. Toman.

»Dober prijatelj je zlata vreden«, pravijo ljudje. Resnične besede! Dober prijatelj dobro svetuje, ljubeznjivo opominja, rad pomaga. V mestu K. sta si bila že izza otroških let taka dobra prijatelja župnik Ludovik S. in trgovec Karol P. Skupaj sta hodila v ljudsko šolo, skupaj sta se tudi šolala na srednjih šolah. Malokdaj, da bi jih ne bilo videti skupaj. In zato so že njuni sošolci navadno pravili: »Ta dva se ljubita bolj nego dva brata.« Vsi so nju pa tudi spoštovali in ljubili, gospodi profesorji, kakor sošolci. Bila sta ne samo poštena in pridna, temveč tudi najboljša dijaka. Po uku ko sta svoje naloge doma opravila, sta navadno skupaj hodila v naravno srkat zdravega zraka. Domu grede sta vselej stopila v lepo kapelico, posvečeno nebeški Kraljici, kamor so radi pridni dijaki zahajali, tam sta se priporočala svoji najboljši materi.

Ko sta skončala srednje šole, morala sta slovo vzeti drug od drugoga. Kajti Ludovik je zpoznal, da ga Bog kliče v duhovski stan, Karol pa se je šel učiti prava v glavno mesto. Ludovik je moral prej vstopiti v bogoslovje, kakor Karol v vseučilišče in zato ga je ta spremljal v bogoslovje, kjer sta se še-le poslovila. »Ostaniva si dobra prijatelja do groba,« so bile njune zadnje besede. Karol pa je ostal le kratek čas na vseučilišču. Umrli mu je namreč oče, in kot edini sin se je moral vrniti domu in prevzeti veliko trgovino.

Čez 15 let je poklicala božja previdnost tudi Ludovika v isto mesto. Postal je tam župnik. Kako vesela sta bila, da sta si zopet v bližini. Nista se mogla sicer pogosto shajati, ker služba ni dopuščala, pa vendar je večkrat prišel Karol obiskat svojega prijatelja. Župnik ga je tudi vselej z veseljem sprejel, ker Karol je bil pošten mož, ki je svoje dolžnosti kot katoliški kristijan zvesto izpolnjeval.

To lepo razmerje pa ni bilo vseč nekatere liberalnim in nevernim mestjanom in gospodom. Ker ljudje take vrste najraje delajo nemir in razpor med drugimi, poskusili so tudi tu svojo srečo. In res se jim je posrečilo odvrniti Karola od župnika. Karola so zvalili popolnoma v svojo družino. Zastonj je pridna žena opominjala, naj se teh ljudi varuje.

K župniku, svojemu dobremu prijatelju ni več šel, in tudi svoje dolžnosti kot katoličan je začel počasi opuščati. Narajši je zapravljaval po gostilnah v družbi svojih novih znancev dragi čas in denar.

»Ljubi Karol, ostani doma,« tako je prosila nekega dne pridna žena Karolova jokaje svojega moža. »Saj veš da ne more dolgo tako biti, sicer bomo prišli ob vse. Ljudje se ogibljejo naše trgovine, ker ni v njej pravega reda. Pomočniki delajo, kar hočejo, ti pa ničesar ne pogledaš. Denar in zlati čas zapravljaš. Prosim te lepo, ljubi Karol, ne hodi med te ljudi!«

»Kaj boš ti govorila,« se odreže Karol na svojo ženo. »Svet danes napreduje in mi moramo ž njim! Nočem več nasvetov župnika poslušati!«

»Oh! kako nespametno govoriš!« reče mirno žena. »Le povej mi, kdaj si bil bolj zadovoljen, takrat, ko si se po župnikovih nasvetih ravnal, ali pa zdaj? Le povej mi, kdaj se nam je boljše gmotno godilo, prej ali zdaj? Kdaj je najina rodbinska sreča in veselje bolj cvetelo, prej ali sedaj, ko poslušas te neverne zapeljivce? Res je, da svet napreduje in mi moramo tudi ž njim — pa le v dobrem. V marsikaterih rečeh bi bilo bolje, da bi nazadoval in sicer v hudobiji. Tudi mi napredujemo — pa bolje bi bilo, da ne bi — namreč v dolgovich!«

»Dosti imam tvojega govorjenja!« se zopet nejevoljno odreže Karol. »Jaz že vem, kaj moram storiti!« in je odšel.

»Karol le pazi, pazi, da se še ne kesas!« klicala je za njim uboga žena.

Slabi nasledki so se začeli kmalu kazati. Trgovina je zaostajala in denarja je začelo primanjkovati. Tudi župnik je to zvedel, in zato se je enkrat napotil v stanovanje svojega nekdanjega prijatelja, da ga reši gotovega propada. Pa Karol je bil gluhi in slepi in dobrih nasvetov svojega prijatelja ni hotel prejeti. Še surovo ga je odslovovil.

Bilo je nekaj dni pred veselimi božičnimi prazniki. Župnik je ravno odmolil svoje molitve, ko nekdo potrka na vrata in v sobo stopi žena Karolova vsa potrta in objokana.

»Gospod župnik,« reče bojazljivo, »prosim Vas, pomagajte nam!«

»Kaj pa je?« vpraša župnik.

»Moj mož,« reče žena, »sami dobro veste, je zapeljan zašel na kriva pota. In ko je bil enkrat v zadregi zavoljo denarja, izposodil si je na menjico precejšno svoto denarja od nekega žida. Ni se veliko brigal za to, kako bo plačal, vedno se je zanašal na svoje sedanje znanec in je mislil, da ga ne bodo zapustili v stiski. Menjica je pojutrnjem dotekla — denarja pa ni. V tej stiski so ga zapustili njegovi znanci. Zdaj se le vidi, kakšni prijatelji da so. Nikjer ne more denarja dobiti. Upnik pa mu grozi s tožbo. Ves potrj je in obupan, ker si ne ve pomagati. Obljubil mi je pa tudi, da hoče zanaprej drugače živeti. Zato Vas prosim, gopod župnik, pomagajte svojemu nekdanjemu prijatelju!«

»Koliko pa potrebujete?« vpraša župnik. Ko pa zve svoto, kar obledi.

»Rad bi vam pomagal, pa ne morem — nimam,« odgovori župnik.

Ta odgovor je ubogo ženo popolnoma potrl, še govoriti ne more, nemo gleda župnika, ki sem in tje po sobi hodi in nekaj premišljuje. Naenkrat postoji, rekoč:

»Hočem poskusiti, ako bo le šlo, da vam pomagam. Jutri grem k svojemu bratu, ki je, kakor veste, precej premožen trgovec dve uri od tod, in ga bom prosil, da mi zahtevano svoto posodi. Ako dobim, vam bom rad pomagal.«

Žena se na to poslovi, z novim upanjem, da jim bo Bog pomagal. Ko domu pride, dolgo kleči in prosi Boga pomoči.

Župnik se je drugi dan odpeljal k svojemu bratu, da tam za svojega prijatelja pomoči poišče. In res, ko je za vsaki slučaj izročil svojemu bratu zavarovalno polico, na katero bo dobil čez pol leta svoto, ki bi poplačala ta dolg, mu je brat naštel denar. Vesel se je vračal nazaj. V župnišču ga je že čakala žena Karolova v žalostni negotovosti. Težek kamen se ji je odvalil od srca, ko je zagledala vesel obraz gospoda župnika.

»Hvala bodi ljubemu Bogu!« reče župnik, »nisem šel zastonj,« in je izročil zahtevano svoto ženi Karolovi. Ta je z velikim veseljem in hvaležnostjo prejela denar, zagotavljajoč, da se bo vse v redu povrnilo. Kakor na perutih je hitela, da tudi svojemu možu naznani težko pričakovano pomoč.

Tretji dan je bil božični praznik. Tudi Karol se je odpravil k polnočnicam. Krasno

je bila cerkev ozaljšana in razsvetljena, vernega ljudstva velika množica zbrana, vesele božične pesmi so lepo odmevale po prostrani cerkvi. Karol pa je med sv. mašo kleče in jokaje hvalil in molil Zveličarja sveta. Drugi, nebeški čuti so napolnjevali zopet njegovo srce med tem, ko je ljubemu Jezusu prisegel na novo zvestobo in ga zagotavljal, da zapusti svoje neverne znanec, ki so ga od njega odvrnili, in vse hoče zopet popraviti, v čemur se je bil pregrešil.

Vesetje njegovo je bilo še večje, ko ga je obiskal župnik popoldne istega dne. Komaj ga je zagledal, hiti mu naproti, prime ga za roko rekoč:

»Gospod župnik, moj dobri prijatelj — Ludovik, odpusti mi! Vem, da sem prelomil obljubo, katero sva si dala, da si bova dobra prijatelja do groba, pa odpusti mi, hočem vse zopet popraviti!« Župnik ginjen objame Karola v znamenje prijateljstva.

Lepo božično drevesce je bilo v sobi postavljeno, otročiči Karolovi so veselo skakljali okoli njega, kazoč lepa darila gospodu župniku. Rajska zadovoljnost in ljubi mir se je zopet vrnil v hišo Karolovo. Gotovo so se tudi angeljci v svetih nebesih veselili.

»Slava bodi Bogu na višavah in na zemlji mir ljudem, ki so dobre — svete volje!«

Na grobovih.

† Štefanu Kovačiču v spomin.

Pozna jesen! Solnce skriva svoje medle žarke najraje za oblaki; od severa brije mrzla burja s tajnostnimi glasovi, kakor vzdih umirajočega... Visoko v zraku vršče krokarji, in plešejo prve snežinke. Narava izgubila je svoj cvet in kras, in raz drevje pada ovenel list za listom — —

Bilo je dne 4. grudna, leta 1896. Dasi je bil delavnik, zbirala se je pri farni cerkvi sv. Marjete truma praznično oblečenih ljudi. Zvonovi v zvoniku so peli smrtno pesem ter oznanjali svetu, da se je preselil zopet jeden župljanov v večnost. Spremljali smo takrat k večnemu počitku onemoglega starčka 86tih let, gospoda Janeza Frasa, bivšega nadučitelja v pokoju. Bilo je to žalostno slovo od moža, ki je bival čez pol stoletja v naši sredini ter je v teku časa mnogo dobrega storil svoji fari. Ali, bilo je to nekaj, kar smo vedeli, da mora priti, in bili smo na to pripravljeni. Rekel je sam o sebi: Ne umrjem zaradi bolezn, ampak jaz sem kakor dozoreli sad, ki mora o svojem času pasti z drevesa — —

Dnevi teko! Že štirikat se je od tiste dobe zemlja ovenčala z novim zelenjem in cvetjem, tolikokrat zopet izgubila svoj kras; staro leto se je redno umikalo novemu, kakor izginja iz površine zemlje rod za rod... In danes? Zopet se sliši iz visokih lin zvonika glas zvonov, ki pojo tužne, smrtno žalostinke. Raz šolsko poslopje vihra velika, črna zastava. Zbrana je zopet velika množica vernega ljudstva, in še zmiraj prihajajo nove trume... Kaj pač li vse to pomenja? Stojimo namreč zopet ob mrtvaškem odru — ne onemoglega starčka, — ampak ob rakvi čvrstega moža, ki bi po človeški sodbi še lahko mnogo let delal v prid svojemu ljudstvu. In ta mož, dragi čitatelj, je naš nepozabni gospod nadučitelj Štefan Kovačič, ki je v nedeljo, dne 2. decembra ob pol sedmi uri zjutraj, po kratki, a mučni bolezn, previden s sv. zakramenti za umirajoče, mirno, udan v voljo božjo, zatisnil svoje trudne oči k večnemu počitku — —

Z rajnim smo mi veliko izgubili. Šola izgubila je svojega vzornega učitelja. Bil je to res mož na svojem mestu, zvest svojemu težavnemu, a lepemu poklicu. Znal si je nakloniti srca svojih učencev, da so se ga bali, a ga tudi spoštovali in ga ljubili. Vzgaljal je svoje učence v krščanskem duhu in netil jim v srcih ljubezen za vero, dom in cesarja. V

nepozabnem spominu so nam iz šolskih let ganljivi prizori, ko je ta orjaški mož, kadar se je oglašil poldanski zvon, stopil pred svoje učence, ter nam začel moliti ono večno lepo, nebeško molitev: Angelj gospodov je oznanil Mariji... in truma nedolžnih otrok mu je odgovarjala: Sveta Marija, mati božja, prosi za nas... In šteti so bili ti zdihljeji nedolžnih src, in gotovo jih Marija ni prezrla ob njegovi smrtni uri — —

Žnjim je izgubila fara svojega spretne organista. In v tisti hiši božji, kjer je tolikokrat pri ljubljениh mu orgljah peval v božjo čast, doni danes proti nebesom srce pretresujoči Miserere za mir in pokoj njegove duše...

Občina sv. Marjeta je izgubila svojega dolgoletnega tajnika, ljudstvo svojega svetovalca in pomočnika, mati Slovenija zvestega sina; žalujoča udova zvestega soproga in šest nepreskrbljenih otročičev svojega dobrega očeta.

Rojen je bil blagi pokojnik v Slivnici na dravskem polju, dne 9. decembra 1846. Šole je dovršil v Mariboru ter potem služboval najprej pri sv. Križu blizu Ljutomera. Od tam je bil prestavljen kot nadučitelj v Središče, in leta 1882. je dobil izpraznjeno učiteljsko mesto pri sv. Marjeti ob Pesnici, kjer je služboval do svoje prerane smrti. V javnosti se pokojnik ni mnogo kazal, a v zasebnem življenju bil je skromen in priprost; z vsakomur, ki je pri njem iskal sveta in pomoči, je bil uljuden in prijazen, zato pa je bil tudi od vseh občespoštovan in priljubljen, kar je pač najlepše pričal njegov pogreb v torek, dne 4. decembra 1900. Zbrana je bila takorekoč vsa domača fara, ter veliko število ljudij iz sosednih krajev. Prihitelo mu je skazat zadnjo čast šest častitih gospodov duhovnikov, in blizu 30 gospodov učiteljev, ki so svojemu dragemu, zvečnemu tovarišu pred njegovim domom zapeli milo žalostinko: »Nad zvezdami«. Sprevod je vodil čast. gosp. J. Bohinc, stolni župnik mariborski, ki je imel v cerki ganljiv govor rajnemu v slovo. Ko je v imenu nas vseh vzel slovo od njega, čegar truplo je mirno počivalo v cerkvi v rakvi z venci krasno okinčani zadnjič v naši sredini, zasumelo je po natlačeni cerkvi in slišalo se je glasno ihtenje, kakor šum valov... In na pokopališču, ko je temni grob prejel svojo žrtev, in se skrila njegova rakev za vselej iz pred naših očíj, ter so mu zapeli v zadnji pozdrav otožni: Blagor mu... ostalo je suho malokatero oko... Dokončano! Ti pa, blagi naš dobrotnik in prijatelj, počivaj mirno pod zeleno rušo, dokler te ne zbudi trobenta angeljska! Tvoj duh in blagi spomin pa ostane med nami. Te skromne vrstice pa naj veljajo kot venec, ki ga je vezala in na tvoj prerani grob položila hvaležnost tvojega nekdanjega učenca.

»Kratki so dnevi na svetu za nas, urno nam mine odločeni čas. Blagor jim, kateri v Gospodu zaspé, v slavi nebeški se tam prebudé.«

Miroslav.

Uzorna žena in mati.

Dne 25. listopada je umrla v Celju gospa Marija Bratanič, hišna posestnica istotam. — Rajnka je bila tako dobrega in plemenitega srca, da si je res zaslužila, da ji v blagi spomin posvetimo nekaj vrstic.

Pobožna kristijanka, vrla rodoljubkinja, imela je vedno odprto srce za cerkev in narodno stvar, rada je revežem pomagala in podpirala revne narodne dijake. — Zato pa je bil njen pogreb tako veličasten, da se lahko reče, da ga še nobena žena v Šaleški dolini ni imela enakega. Od blizu in daleč prihiteli so sorodniki, prijatelji in znanci, izkazali blagi rajnki zadnjo čast, in voz in krsta se od krasnih vencev in trakov vidila nista. Sprevod v Celju je vodil mil. gospod opat Ogradi s petimi drugimi gosp. duhovniki in